Särtryck

ORTNAMNSSÄLLSKAPETS I UPPSALA ÅRSSKRIFT

1992

ORTNAMNSSÄLLSKAPET I UPPSALA

Ord i lakun. Om suppleringen av runinskriften på Vs 22

Av Henrik Williams

Den västmanländska Ulvstastenen (Vs 22) bär följande runinskrift:

. . . + ytʀ : runfast · bruþur + ŝin : hn : toþr : i : faru + runo : . . . ṭrka
. . . *æftiʀ Runfast, bröður sinn. Hann (varð) dauðr ī faru . . . drængia*
. . . efter Runfast, sin broder. Han blev död på utfärd . . . (den bäste av) unga män(?).

Läsningen och översättningen är Sven B. F. Janssons (i VsR s. 67) och den fornsvenska normaliseringen bygger på hans transkription.

Som det framgår av fig. 1 är Vs 22 avbruten nertill. Övre delen av inskriftsbandet och ett kors återstår jämte slutet av en med rundjur utsmyckad runslinga. Bevarade delar av ristningen ställer det utom allt tvivel att den är utförd av Litle. Skadan har drabbat inskriftens början och dess slut, förutom de absoluta slutrunorna **ṭrka**. Jansson (a.st.) avstod förståeligt nog från att ge inskriftens avslutning någon bestämd tolkning och från att supplera lakunerna »på grund av det förlorade partiets omfattning».

Runföljden **runo** har behandlats av Evert Salberger (1989: 42–53). Han menar (s. 52) att *Rūna* är gen. av mansnamnet *Rūni* och att det rör sig om en manlig släkting till Runfast, som stenen är rest efter: »'– han (vart) död på färd – Runes [son el. fader, den bäste] av drängar, (unga) män'».[1] I min avhandling (Williams 1990: 69 f.) föreslår jag istället tydningen »Han (vart) död i Runes färd, [den bäste] av 'drängar'».[2] Sal-

[1] Intressant nog är Salberger inte ensam om detta tolkningsförslag. Den flitige men för sin runologiska kompetens mindre pålitlige Åke Ohlmarks har i verket Vikingatågen och runstenarna (Stockholm 1981) tolkat Vs 22 som det liknande: »efter Runfast, sin bror. Han vart död på utlandsresa, Runas son, den bäste bland unga kämpar» (s. 214).

[2] Enligt Salberger är det inte helt klart vad *drængia* skulle syfta på enligt mitt tolk-

Fig. 1. Vs 22. Ulvsta, Harakers sn. Nu vid Svanå bruk. Foto: ATA.

berger (1991:41–47) har bemött mina invändningar mot hans tolkningsförslag och framför det ytterligare en gång.

I min avhandling utgjorde tolkningen av **runo** inget kärnproblem och behandlades på en sida. Eftersom Salberger och jag har kommit till samma resultat vad gäller den fonemföljd **runo** representerar kan det förefalla oväsentligt att diskutera vad den efterföljande lakunen eventuellt har innehållit. Det rör sig om spekulationer, och hur det egentligen förhållit sig skulle bara kunna avgöras om stenens saknade nederända återfanns. Det finns två skäl att trots detta fortsätta diskussionen. För det första vidrör Salberger i sina två artiklar vissa metodiskt viktiga tolkningsfrågor. För det andra handlar det om två principiellt skilda

ningsförslag. Jag antar att han härmed menar att det är oklart om det berömmande epitetet syftar på den döde, Runfast, eller på den Rune, med vilken Runfast varit på färd. Själv anser jag det uppenbart att »den bäste av drängar» borde syfta på Runfast, som ju är den ihågkomne.

ställningstaganden till hur en lakun får behandlas runologiskt; Salberger (1989:52) menar att den i Vs 22 med »stor sannolikhet» skall utfyllas efter hans förslag, vilket han står fast vid (1991:46) även efter min kritik. För min del menar jag dels att Salbergers tolkning av **runo** delvis bygger på metodiskt felaktiga grunder, dels att man vad gäller kontexten för detta tolkningsförslag måste tänka sig mer än en möjlighet.

Jag vill börja med runföljden **runo**. Brate (1925:127) påpekade att denna inte kan tolkas som 'runor' eftersom Litle annars (2 ggr) skriver detta ord **runiʀ**. Brate (a.st.) framför tolkningsförslaget »Han (blev) död på färd (på) Runö». Jansson (i VsR s. 67) avvisar denna tolkning utan närmare motivering och föreslår att det möjligen kan röra sig om kvinnonamnet *Rūna*.

Salberger (1989:45) avvisar Brates förslag »(på) Runö» därför »att det saknas en preposition vid **runo**» och därför att »skrivningen av efterleden *-ö* med **o**-runa [. . .] inte är betygad i någon annan inskrift». Vad gäller det första skälet är det möjligen tänkbart att en dativform med lokativisk funktion skulle kunna ha använts utan föregående preposition i runsvenskan. Det inträffar åtminstone stundvis i fornvästnordisk poesi (Nygaard 1905 § 117), vilket skulle kunna vara ett arkaiskt drag. I runsvenskan finns dock bara belägget i Sö 82 *dauðr Grikkum* »död i Grekland», vilket är högst osäkert p.g.a. inskriftens korrupta ortografi. (Det kan jämföras med *dauðr hvītavāðum* »död i vita kläder (dopkläder)» i U 896 och U 1036.) Vad beträffar det andra argumentet är slutsatsen säkert riktig men resonemanget metodiskt oriktigt. Det räcker inte att titta på bara en enskild efterled. Man måste studera beteckningen av /øy/ i hela inskriftsmaterialet innan några slutsatser kan dras. Salberger ger ingen förklaring till de skrivningar med åsruna för ursprungligt /au/ och /øy/ som kan synas vara belagda i materialet, bland annat det av honom själv omnämnda **toþr** *dauðr* 'död' i just Vs 22. Nu finns det verkligen skäl att förmoda att /øy/ aldrig har betecknats med åsruna (se Williams 1990:116), inte heller ursprungligt /au/ som synes skrivaṣ med åsruna bara i de fall då denna diftong övergått till att uttalas [o] (a.a. s. 114).

Jansson, Salberger och jag är alltså av den meningen att **runo** betecknar ett personnamn /ru:nã/. Salberger avböjer Janssons ovan nämnda förslag att tolka detta som kvinnonamnet *Rūna* och hänvisar till den »avgjort maskulina miljön på Vs 22» (1991:43). Vidare skriver Salberger (a.a. s. 44): »Själv har Jansson inte satt in **runo** *Rūna* i något sammanhang eller ens antytt ett sådant, men Williams förutskickar:

'man får anta att han [Jansson] då anser att detta inleder en ny fras'. Det hade varit av intresse att få se en sådan fras, men Williams anför inte någon.» Det senare påpekandet utgör knappast något argument mot Janssons mycket försiktigt framförda tolkningsförslag, vilket inte nämns i personregistret till VsR. Kvar står alltså att ett kvinnonamn skulle vara osannolikt i inskriftens »avgjort maskulina miljö», ett tre gånger framfört påstående (1989: 47 f.). Salberger fastnar där inte för tolkningen *Rūna* (fem.) med motiveringen att »i den maskulina miljön på Vs 22 med prep-uttrycket **ytʀ : runfast · bruþur + s̄in**, 'efter Runfast, sin broder', nekrologen **hn : toþr : i : faru**, 'Han (vart) död på färd' och slutordet **ţrka** (för **ţr⟨e⟩ka**) (gen. pl.) 'drängar, (unga män)' synes ett kvinnonamn inte passa väl in». På denna punkt förstår jag inte resonemanget. Salberger kan rimligen inte mena att ett kvinnonamn inte kunde förekomma tillsammans med namn på manliga medlemmar i samma familj. Inte heller kan man gärna anta att det berömmande *drængia* eller omnämnandet av en vikingafärd skulle förbjuda närvaron av ett kvinnligt namn. Att mödrar är resare, eller deltar i resandet, av minnesmärken efter söner som dött utomlands och/eller som kallas »drängar» eller »dränglika» är alls inte ovanligt; ett exempel från samma landskap utgör den nu försvunna Vs 3† som rests av en moder efter söner som kallas »goda drängar». En annan variant på att ett kvinnligt namn kan förekomma i vad Salberger verkar anse som »maskulin personmiljö» citeras av honom själv på annat ställe i samma arbete (a.a. s. 50 f.), nämligen inskriften på Sö 320 som har rests av tre bröder efter deras broder Byrsten, *dræng sniallan*, *sun Līføyaʀ* »en rask yngling, son av Livö».

Något hållbart argument mot att **runo** skulle kunna tolkas som kvinnonamnet *Rūna* har således inte presenterats, och avgörande för om *Rūna* skall uppfattas så eller som den homonyma genitiven av mansnamnet *Rūni* måste bli runföljdens kontext. Den supplering av inskriften som följer **runo** bestäms av lakunens längd och det faktum att runslingan därefter avslutas med **ţrka** *drængia*. Avgörande är därför hur omfattande textförlust man har att räkna med för inskriften på Vs 22. Salberger hävdar (liksom Jansson) att stenen före skadan har varit »högre och väsentligt högre» och räknar med en textförlust på 8–20 runor och upp till fem ordskillnadstecken för inskriftens början samt med 8–9 runor och två ordskillnadstecken för dess slut.[3] Jag anser att detta

[3] Det förefaller något märkligt att Salberger för inskriftens början laborerar med en supplering av upp till 6–7 ord medan slutet däremot bara skulle ha behövt 2 ord. Denna brist på jämvikt synes inte motiverad av lakunens art.

Fig. 2. Vs 20. Prästgården, Romfartuna sn. Nu vid kyrkan. Foto: ATA.

mycket väl kan vara riktigt – kanske har lakunen i själva verket varit åtskilligt längre än t.o.m. Salberger räknar med – men att det dels inte går att bevisa, dels inte är absolut nödvändigt. Salberger (1991: 45 f.) ger fyra skäl till inskriftens ursprungliga längd.

För det första skulle, säger han, ingressen ha innehållit minst 8 runor och ett ordskillnadstecken. Enligt min mening utgör 7 runor nedre gränsen, eftersom något ordskillnadstecken inte är nödvändigt (jfr Litles inledning till Vs 27 **þurbiorn ok** »Torbjörn och»), och subjektet kan ha varit ett namn med bara två runor, t.ex. **un** *Unn* (Öl 34, Sö 248) eller **ky** *Gy* (Vg 109, U 166). Har Litle utelämnat någon runa, vilket han har gjort vid flera andra tillfällen i sin produktion (bl.a. i Vs 22), skulle det kunna innebära en ännu kortare inledning.

För det andra skulle enligt Salberger en jämförelse med andra verk av Litle visa att Vs 22 bör ha varit »'avsevärt' eller 'betydligt'» högre. I stympat tillstånd är nu stenen 1 m hög och de oskadade runstenarna

Vs 20 (fig. 2) 1,28 m och Vs 27 (fig. 3) 1,75 m, en skillnad Salberger finner markant. Två inskrifter är dock för lite att jämföra med vad gäller en ristares val av stenstorlek. Själv anser jag att de 28 cm som nu skiljer Vs 22 och Vs 20 i höjd lika gärna kan tyda på det motsatta: Vs 22 behöver inte ha varit nämnvärt högre i oskadat tillstånd, vilket innebär att dess inskrift kanske inte varit särskilt mycket längre.[4]

För det tredje skulle en alltför kort supplering av inskriftens slut innebära »en alltför skarpt insvängd huvudända av runslingan» (a.a. s. 46). Litle har dock, som jag påpekar i avhandlingen, markant snäva svängar på ormkroppen, särskilt i fallet Vs 20 (se fig. 2), men Salberger kan ha rätt på denna punkt. Inskriftens slut kan ha innehållit åtminstone något fler runor än 5.

För det fjärde skulle, understryker Salberger, parallelliteten gå förlorad mellan nekrologen i Vs 22 och den i Vs 27, vilka båda lyder: »Han (blev) död i utfärd». (I det senare fallet följs detta av det avslutande »Litle ristade runorna».) Att föra ordet 'färd' till 'Runes' skulle då medföra att »den tilltalande identiteten mellan nekrologen [. . .] på Vs 22 och [. . .] på Vs 27 [ginge] förlorad» (s. 46). Invändningen är på sin plats och är vägande. Jag vill dock först påpeka att man med Salbergers eget förslag knappast heller har att göra med någon identitet. I fallet Vs 27 utgör »Han (blev) död i utfärd» en (med utfyllnaden) avslutad mening som följs av punkt och den likaledes fullständiga meningen »Litle ristade runorna». Med Salbergers tolkning får avslutningen på Vs 22 följande utseende: » – han (vart) död på färd – Runes [son el. fader, den bäste] av 'drängar', (unga män)». Jämförelsen är inte tvingande men för man också in Vs 20 klarnar det ytterligare. Också den inskriften är uppbyggd med fullständiga meningar som följer på varandra utan inskott.[5] I både Vs 20 och Vs 27 består dedikationen av en huvudsats: »NN och NN lät resa (sten) efter NN (sin) fader» – i Vs 22 lyder den »[NN (och NN) lät resa (el. reste)] efter NN, sin bro-

[4] Återigen vill jag understryka att det naturligtvis inte finns något som hindrar att så kan ha varit fallet; det är att märka att jag i min diskussion av inskriftens längd i avhandlingen nöjde mig med att påpeka att inskriften inte nödvändigtvis behöver ha varit så lång som Sven B. F. Jansson (och senare Salberger) har antagit. Min invändning var bara menad som en uppmaning att inte låta ogrundade uppfattningar om stenens höjd påverka tolkningen av dess inskrift.

[5] En inskrifts innehåll beror naturligtvis på omständigheterna och beställarens önskemål. Meningsbyggnaden påverkas i sin tur av innehåll och form; den rent syntaktiska delen kräver stort jämförelsematerial för att kunna bli distinktiv. Däremot kan möjligen runristarnas sätt att avfatta jämförbara inskrifter vara till någon hjälp eftersom de ofta följde formelbundna mönster.

Fig. 3. Vs 27. Grällsta, Kila sn. Foto: ATA.

der». Därefter följer i Vs 27 en tilläggssats (nekrolog) »Han blev död i utfärd» – identiskt samma mening möter i Vs 22 (jfr också Sm 48 [*D*]*ō* [*i*] *færð*). Sedan avslutas Vs 20 och Vs 27 med en tilläggssats (signatur) »Litle ristade runor», vilket uppenbarligen inte är fallet i Vs 22 – inskriften är ju inte signerad –, men frågan är om det möjligen följer en annan huvudsats istället. Subjektet borde utgöras av namnet *Rūna*, varvid det måste röra sig om kvinnonamnet i nominativ, och avslutningen av ordet *drængia*.

Som en femte invändning kan man räkna Salbergers ovan nämnda efterlysning av en fras som inleds med kvinnonamnet *Rūna*. »Man kan just undra, hur en dylik skulle se ut för att vara förenlig med Williams' tal om 'skarpt insvängda huvud- och svansändar' och hans åsikt, att 'stenen behöver därmed inte ha varit så hög som Jansson menar'» (a.a. s. 44). Som jag redan ovan påpekat kan inskriften ha varit längre än mitt första förslag förutsatte, men frågan är om den behöver ha varit

särskilt mycket längre för att en »ny fras» ska rymmas mellan *Rūna* och *drængia*. Salberger är intresserad av »att få se en sådan fras» (a.st.) och jag vill därför framföra ett förslag till en dylik. Därvid vill jag först påminna om att det ovan slogs fast att ett kvinnonamn mycket väl kan förekomma i »maskulin personmiljö» och att Salbergers argument mot att **runo** skulle kunna tolkas som kvinnonamnet *Rūna* saknar allt stöd. Inget förbjuder alltså att tolka runföljden **runo** som *Rūna* i nominativ.

Det återstår då att, såsom Salberger har efterlyst, presentera en fras som skulle kunna inledas med det aktuella namnet i nominativ. Den exakta formuleringen måste med nödvändighet förbli okänd och varje förslag präglas därmed av en viss spekulativitet, vilket dock inte är avgörande för namnet *Rūna*s funktion. Det framstår nämligen som uppenbart att frasen *Rūna* [. . .] *drængia* låter sig suppleras på åtminstone ett par sannolika sätt. Om en kvinna vid namn *Rūna* nämns i en inskrift av denna typ bör hon ha varit en nära släkting till den döde, *Rūnfastr*. Det är inte unikt att en inskrift avslutas med en uppgift om den dödes släktskap med en viss person, t.ex. modern. Några exempel på det senare bör räcka: den sörmländska Harbystenens *Viborg vas mōðiʀ* »Viborg var moder» (Strid & Åhlén 1986:218), Gs 7 **kuta** *vas mōðiʀ Guðmundaʀ* »Gudda (?) (Gutta?) var Gudmunds moder» och Gs 19† *Frīðœlfʀ vaʀ mōðiʀ hans* »Fridälv var hans moder». Det är också tänkbart att släktskapsordet har varit *systiʀ*. Predikatet kan naturligtvis lika gärna ha varit *hēt* (eller t.o.m. *hœitiʀ*), jfr U 372 *þœim hēt Gilla mōðiʀ* »deras moder hette Gilla». Inskriften avslutas med *drængia* (gen. pl.),[6] vilket bör syfta på Runfast och hans broder eller bröder, som rest stenen. Runa är då rimligtvis 'drängarnas' moder eller syster (men inte dotter eller hustru), sannolikt det förra. Den namnvariation inom familjen som Salberger använder som ett stöd för sin tolkning bibehålls på detta sätt, fast den enligt min mening på intet sätt kan anses tvingande.

En supplering så att inskriftens slut skulle lyda *Rūna* [*vaʀ/hēt mōðiʀ/systiʀ*] *drængia* skulle uppta 8–9 runor och ev. två ordskillnadstecken, d.v.s. det antal som Salberger använt i sitt förslag. Naturligtvis kan lakunen ha varit längre men också kortare: ett predikatsverb är inte alldeles oundgängligt, jfr inskriften på Högomstenen i Selånger, Medelpad (Hellbom 1979: 40 ff., nr 11), som avslutas *En Aun ok Øyndr brøðr hans* »Men Ön och Önd voro hans bröder», där alltså predikatet [*vāʀu*] måste suppleras efter brödernas namn.

[6] Runföljden **ţrka** kan också tänkas representera formen *drœnga* (jfr Noreen 1904 § 392 anm. 2), som säkert inte varit ovanlig (se för en översikt av formerna Peterson 1989: 10).

Det här framlagda tolkningsförslaget av Vs 22 lyder sålunda:

. . . + ytʀ : runfast · bruþur + s͡in : hn : toþr : i : faru + runo : . . . ţrka
. . . æftiʀ Rūnfast, brōður sinn. Hann [*varð/vaʀ*] *dauðr ī faru. Rūna* [*vaʀ/hēt mōðiʀ/systiʀ*] *drængia.*

. . . efter Runfast, sin broder. Han blev död på utfärd. Runa var(/hette) de unga männens moder(/syster).

Det bör återigen understrykas att jag inte gör anspråk på att detta tolkningsförslag skulle vara det enda tänkbara. Inskriften på Vs 22 är svårt skadad och full visshet om dess lydelse kan vi bara få vid ett eventuellt fynd av runstenens saknade del. Evert Salberger har framlagt ett annat förslag till inskriftens tolkning som är rimligt och formellt oantastligt. Jag menar till skillnad mot honom att flera andra möjligheter står öppna, främst p.g.a. att inskriften både i början och i slutet kan ha varit kortare eller längre än Salberger har antagit, och jag har också visat på ett par sådana möjligheter. Jag vidhåller att min ursprungliga tolkning, *Hann* (*varð*) *dauðr ī faru Rūna*, [*bœztr*] *drængia*, inte har fallit. De omständigheter som Salberger i sitt senaste bidrag har anfört som skäl för att avvisa den har jag bemött ovan.

Sammanfattningsvis vill jag därför slå fast att runföljden **runo** i Vs 22 med all sannolikhet bör tolkas som *Rūna*, antingen det nu är genitiv av mansnamnet *Rūni* eller nominativ av kvinnonamnet *Rūna*. Själv vill jag ge det senare alternativet företräde eftersom det innebär att Litle i Vs 22, liksom i Vs 20 och Vs 27, har byggt upp inskriften av fullständiga huvudsatser utan några inskott, men det är viktigt att understryka att inskriftens nuvarande tillstånd inte tillåter oss att på vetenskapligt goda grunder träffa ett definitivt val.

Litteratur och förkortningar

Brate, Erik, 1925: Svenska runristare. Stockholm (Kungl. Vitterhets Historie och Antikvitets Akademiens handlingar. N.F. 13: 5).

Gs = Gästriklands runinskrifter granskade och tolkade av Sven B. F. Jansson. 1981. Stockholm (Sveriges runinskrifter 15: 1).

Hellbom, Algot, 1979: Medelpads runstenar. Sundsvall.

Noreen, Adolf, 1904: Altschwedishe grammatik mit einschluss des altgutnischen. Halle (Sammlung kurzer grammatiken germanischer dialekte 8. Altnordische grammatik 2).

Nygaard, Marius, 1905: Norrøn syntax. Kristiania.

Peterson, Lena, 1989: Svenskt runordsregister. Uppsala (Runrön 2).

Salberger, Evert, 1989: **Runo**. Ett runsvenskt önamn? I: Ortnamnssällskapets i Uppsala årsskrift, s. 42–53.

— 1991: Till **runo** på Vs 22. I: Ortnamnssällskapets i Uppsala årsskrift, s. 41–47.

Sm = Smålands runinskrifter granskade och tolkade av Ragnar Kinander. 1935–61. Stockholm (Sveriges runinskrifter 4).

Strid, Jan P. & Åhlén, Marit, 1986: Runfynd 1985. I: Fornvännen 81, s. 217–223.

Sö = Södermanlands runinskrifter granskade och tolkade av Erik Brate & Elias Wessén. 1924–36. Stockholm (Sveriges runinskrifter 3).

U = Upplands runinskrifter granskade och tolkade av Elias Wessén & Sven B. F. Jansson 1–4. 1940–58. Stockholm (Sveriges runinskrifter 6–9).

Vg = Västergötlands runinskrifter granskade och tolkade av Hugo Jungner & Elisabeth Svärdström. 1940–70. Stockholm (Sveriges runinskrifter 5).

Williams, Henrik, 1990: Åsrunan. Användning och ljudvärde i runsvenska steninskrifter. Uppsala (Runrön 3).

Vs = VsR.

VsR = Västmanlands runinskrifter granskade och tolkade av Sven B. F. Jansson. 1964. Stockholm (Sveriges runinskrifter 13).

Ög = Östergötlands runinskrifter granskade och tolkade av Erik Brate. 1911. Stockholm (Sveriges runinskrifter 2).

Öl = Ölands runinskrifter granskade och tolkade af Sven Söderberg & Erik Brate. 1900–06. Stockholm (Sveriges runinskrifter 1).

Summary

Henrik Williams: Words in a Lacuna: The Supplementation of the Runic Inscription on Vs 22.

The runestone from Ulvsta in Västmanland bears the following inscription:

. . . + ytʀ : runfast · bruþur + s̲i̲n : hn : toþr : i : faru + runo : . . . ṭrka

. . . æftiʀ Runfast, brōður sinn. Hann (varð) dauðr ī faru . . . drængia

. . . after Runfast, his brother. He died on an expedition . . . (the best) of young men(?).

The lower part of the stone is lost and the textual lacuna may be supplemented in various ways. Evert Salberger (1989) suggests: "– he died on an expedition – Rune's [son or father], [the best] of (young) men." In my dissertation I proposed the translation "He died on Rune's expedition, [the best] of (young) men." Salberger (1991) adheres to his proposal and rejects mine. In the present article I have discussed the supplementation in principle. Neither the shape of the band of runes nor the contents of the inscription prove that Salberger's supplementation is imperative. My conclusion is that the lacuna cannot be filled in with any certainty but that both Salberger's and my own suggestions are possible. Nevertheless, there is yet another supplementation which has the advantage of being structurally closer to other inscriptions by the same carver: "He died on an expedition. Runa [was the name of the mother (or sister)] of the young men." However, it must be remembered that the lacuna on Vs 22 may well be substantially longer than either Salberger or I have presupposed and may thus have to be supplemented differently.

1985. L. Moberg. Väddö. E. Salberger. Maki sin, faþuri sin. Två runfraser efter personnamn. S. Strandberg. Mansnamnen Härsten och Borsten i några svenska bebyggelsenamn. P.-A. Wiktorsson. En tiondelängd från Vedbo härad. J. Insley. The Names of the Tenants of the Bishop of Ely in 1251: A Conflict of Onomastic Systems.

1986. L. Moberg. Ortnamnssällskapet i Uppsala 50 år. M. Wahlberg. Från Fjärdingen till Svartbäcken. Medeltida stadsdelsnamn i Uppsala. L. Hellberg. Hedendomens spår i uppländska ortnamn. H. Ståhl. Valsgärde. E. Salberger. Estlatum. Landsnamnet på Frugården-stenen. K. I. Sandred. Domesday Book 1086—1986. L. Moberg. Ivar Lundahl 1894—1985.

1987. E. Lagman. Estlandssvenskarnas ortnamn och bebyggelsehistoria. E. Salberger. Namnet runsv. ehuiþ samt en attribuering. L. Olofsson. Bofjärdingen i Stora Skedvi socken — en intressant namngemenskap. J. Insley. Onomastic Patterns and Scandinavian Settlement in North-West England.

1988. S. Brink. Vattrång, Vattlång och Yttre. G. Franzén. Från Lidarände till Duvemåla. Ortnamn som litterärt stilmedel. L. Gahrn. Gestilren. L. Moberg. Kussil. H. Rydving. Tarradalen, lulesamiska Tarrhavuopmē. Recension.

1989. L. Huldén. Finskt och svenskt i kustösterbottniskt ortnamnsskick. L. Huldén. Sonett tillägnad Ortnamnssällskapet i Uppsala. E. Baudou. Arkeologisk och språklig kommunikation mellan Norge och Mellannorrland under den äldre järnåldern. G. Linde. Gestilren. Ett försök till lokalisering. E. Salberger. Runo. Ett runsvenskt önamn?

1990. L. Moberg. Skärgårdsnamnen i Strindbergs Hemsöborna — dikt och verklighet. L. Gahrn. Gestilren — fördjupat meningsutbyte. L. Hellberg. Örke. Ett uppländskt bynamn i tvärvetenskaplig belysning. E. Salberger. Faþur askiarþ. En namnfras på Hässelby-stenen i Harbo. K. I. Sandred. Det anglosaxiska London i ny belysning. T. Sikström. Knikis. Ett personnamn på ett västgötskt runstensfragment.

1991. Th. Andersson. Händene. K. Calissendorff. Helgöforskningens dagsläge. L. Elmevik. Käglan. Ett ortnamn, ett dialektord och ett stycke ljudhistoria. S. Fridell. En småländsk namngrupp sjuttio år efteråt. E. Salberger. Till runo på Vs 22. M. Wahlberg. Ortnamnsförrådet i de svenska finnmarkerna. G. Holm. Gästilsren än en gång. S. Strandberg. Harry Ståhl 1905–1991. Stadgar för Ortnamnssällskapet i Uppsala.

1992. K.-O. Falk(†) och Dagmar Falk. Slema: 'snorvalp' eller 'furste'? R. Molin. Kusta. S. Nyström. Ett nyväckt intresse för ortnamnsuppteckning – exemplet Grödinge. E. Salberger. Namnet Askir på U 318. Ulla Swedell. Om lånenamn i en Gällivareby. H. Williams. Ord i lakun. Om suppleringen av runinskriften på Vs 22.

Vissa äldre årsskrifter (se förteckningen på detta omslag) kan erhållas genom rekvisition hos Ortnamnssällskapet i Uppsala, Sankt Johannesgatan 11, 753 12 Uppsala; pris per styck 45 kr, innevarande årgång 55 kr jämte porto och expeditionskostnader.

Nyanmäld ständig ledamot (avgift 500 kr) erhåller tillgängliga årsskrifter (se ovan) jämte separat tryckta ortnamnsregister samt varje ny årsskrift. Årligt betalande ledamot erhåller årets skrift mot ett belopp representerande årsavgiften (50 kr) jämte porto- och expeditionskostnader.

Anmälan om inträde i Ortnamnssällskapet kan göras hos v. sekreteraren, arkivarie Mats Wahlberg, Sankt Johannesgatan 11, 753 12 Uppsala. Ortnamnssällskapets postgirokonto är 13 31 68-5. Bidrag för publicering torde sändas till årsskriftens redaktör, docent Karl Inge Sandred, Box 10034, 750 10 Uppsala.

Bloms Boktryckeri AB, Lund 1992